

Jilg-Keresztúri Anna

Leó

Március 1.

Elkezdtem írni ezt a blogot. Csak úgy magamnak. Meg talán Leónak. Megmutathatom neki, ha tizennyolc lesz. Gondoltam arra is, hogy létrehozok egy email fiókot, és havonta küldök egy levelet. Tizennyolc éven át. Kitti ezt csinálja, már tizenhat hónapja írogat Petrának. Nekem a blog jobban fekszik. Szóval blogot írok, blogolok. Van erre egyáltalán jó szó?

Március 3.

A szülés hihetetlen élmény volt. Le kellene írnom, míg frissen él bennem minden pillanata. Marci végig velem lehetett. Azt hiszem, nélküle nem ment volna. Február huszonötödikén megszületett Leó, ez a három kilós kis csomag, aki most békésen szuszog az ölemben.

Március 4.

Esténként Marci fürdeti Leót. Olyan édesek együtt. Apa hatalmas tenyerén az az aprócska ember, ahogy ellazul a vízben. Az öltözködést általában végigüvölti. Szegénykém. Biztos szívesen maradna meztelen.

Március 5.

Ma leesett a köldökcsonk. Marci alkohollal kengette az elmúlt napokban.

Én nem mertem hozzáérni.

Meglátogatott a védőnő. Minden rendben Leóval, szépen gyarapszik, bár még egy kicsit sárga. Szerintem nagyon sárga, akár a citrom, de állítólag ez még belefér.

A bilirubin szint határértéken belül volt. A kórházban megnézték. Leó fejéből vettek vért a vizsgálathoz, még mindig látok egy pici sebet a bőrén, a selymes fekete hajszálak között.

A védőnő megnyugtató, ha rendesen eszik és nem aluszékony, nincs gond.

Húzzam a bölcsőt az ablak mellé, hadd érje minél több napfény a birsszínű arcocskát.

Március 10.

Hulla vagyok. Leó hajnali egytől háromig ébren volt. Javarészt bőgött. Enni nem akart. Próbáltam szoptatni, nem kellett neki. Fejtem, hátha inkább cumisüvegből inna, de az

sem volt jó. Sétálgattam vele a nappaliban. Az valamennyire megnyugtatta. Jó lenne ilyenkor, ha anyám, vagy egy kisgyerekes ismerős itt élne a közelben, akár velünk egy házban. Ha megkérdezhetném valakitől, vajon mi lehet a baj! Mit csináljak éjjel egy üvöltő kéthetessel? Miután Leó elaludt, a netet böngésztem. Nem lettem okosabb. Persze Marci mindebből semmit sem vett észre, húzta a lóbórt. Jó neki.

Március 14.

Tegnapelőtt belázasodtam. Zuhanyozás közben vacogni kezdtem. Hiába ömlött rám a forró víz, nem tudott átmelegíteni. Furcsán rossz érzés volt. Hidegrázás és láz a semmiből. Harminckilenc kettőt mértem. Gyerekkorom óta nem volt ilyen magas lázam. Akkor anyám vizesruhába csavart, ez manapság nem divat. Nem mertem gyógyszert bevenni, hiszen szoptatok. Remélem, nem fertőzés! Marci főzött nekem teát, hozott egy egész kancsóval. Jól esett a gondoskodása. Másnap vett mamabarátt lázcsillapítót. A gyógyszerész szerint minden szoptatás után fejnem kellene, mert a pangó tej gondokat okozhat. Miért nem mondta ezt eddig senki?

Március 15.

Fejek, szoptatok, pelenkázok, altatok, dajkálók egész nap. Marci szerint ezért kapom a fizetést. Miközben Leó a mellkasomon szundított, sikerült átfutnom egy izgalmas cikket III. Béláról. Bárcsak több időm lenne olvasni!

Március 16.

Még mindig gyenge vagyok és már megint alig pihentünk éjjel. Leó óránként kelt. Kértem Marcit, ha tud, jöjjön haza korábban. De el van havazva, sok a megrendelés. Azt mondta, ha pihenni akarok, hívjam át anyámat egy hétre, vigyázzon ő Leóra. Sírtam. Pedig nem szoktam. Biztos a hormonok.

Április 16.

Ez az éjszakázás kegyetlen. Zombiként ténfergek egész nap. Délutánonként valamennyit alszom, ám így is fáradt vagyok. Leó négyszer, ötször riaszt éjjel. Szopik, belealszik, újra eszik, újra elalszik. Én meg virrasztok. Zenét hallgatok, hogy ébren tudjak maradni szoptatás közben. Éjfél környékén annyira nehezen kelek hozzá, szinte félálomban vánszorgok a kiságyhoz. Mi van, ha elejtem? Marci szerint olyan nincs. Nem ejthetem le, és kész. Senki sem ejt le csecsemőket. De mi van, ha én...? Úgy érzem, alkalmatlan vagyok. Képtelen vagyok jól ellátni egy ilyen pirinyó babát. Történész vagyok, nem csecsemőgondozó. Bár az lennék, rutinos, mint egy csecsemősnővér! Marci hogy tud ilyen laza maradni? Hogyhogy nem aggódik semmin? Hogyhogy nem ébred fel, mikor Leó sír? Én a legapróbb szusszanására is felriadok. Vele rezdülök minden percben.

Április 25.

Rendeltem a neten egy babaöblöt. Tegnap meg is érkezett. Ez azért nagyban megkönnyíti az éjszakai szoptatást. Nem kell annyit mászkálnom ágytól-ágyig. Kipróbáltuk a hordozókendőt. Én nagyon élveztem. Úgy hiszem, Leó is, két órát aludt rajtam. Békésen szuszogó, pihehajú kiscsibács. Jó érzés volt. Ma két hónapos.

Estére megfájdult a derekam, a terhesség alatt is voltak gerincproblémáim, szülés után elmúlt a fájdalom, de úgy tűnik, ez a néhány órányi hordozás túl sok volt egyszerre. Kértem Marcit, hogy masszírozzon meg egy kicsit, mert valószínűleg megerőltettem magam. Sokat jöttem-mentem, takarítottam, miközben Leó rám volt kötve.

Ő is dolgozott egész nap, és mindene fáj. Ez volt a válasz.

Kiment sörözni a teraszra.

Zuhanyozás után jégzselét kentem a derekamra. Azt vajon lehet szoptatás alatt?

Május 1.

Elkezdtem egy online gerinctornát.

Május 10.

Másfajta tornára is vágyom, nem csak gerincre. Nem akarok anyatestet.

Sötétben zuhanyozom.

Május 13.

Honnan tudjam, szétnyílt-e a hasizmom? Majd megkérdezem a védőnőt.

Találtam egy jó kis átmozgató programot. Online. De nem merem elkezdni.

A hasizom miatt. Babás jogát néztem még, előben, de túl messze van.

A város másik végén.

Május 27.

Beköszöntött a nyár. Nekem még kicsit korai ez a meleg. Leó sem viseli túl jól.

Legalább egy órát szenved, forgolódik, nyöszörög, mielőtt elalszik. Próbáltam ringatni, énekelni neki, simogatni a hátát. Szegény kicsi emberem, milyen nehezen megy neki, hogy átlépjen az ébrenlétből az álmok birodalmába. Nehéz nekem is. Általában teljesen leizzadok, mire sikerül elaltatnom. Marcira nem számíthatok, megfürdeti Leót, és már indul is a teraszra egy doboz sör, a cigije és az elmaradhatatlan telefon társaságában.

Ez jár neki, hiszen ő dolgozott egész nap.

Nekem mi jár? Szétnyílt hasizom?

Június 1.

Marci rákapott a sorozatokra. Azt mondja, ez kikapcsolja, hogy közben nem gondol semmire. Általában tableten nézi őket. Fülében fülhallgató. Fekszik mellettem az ágyban. Teljesen elszeparálva. Mintha ott sem lenne. Ha hozzászólók, morcos képet vág, mert meg kell állítania a filmet.

Tegnap valami beteg krimit nézett, egy aberrált fickóról, aki nőket gyilkol. Komolyan, erre van igénye? Elaltattam Leót, azután kimentem a konyhába vízért. Mióta szoptatok, gyakran tör rám kínzó szomjúság. Korábban sohasem tapasztaltam hasonlót, talán a forró sivatagban lehet ilyet érezni, napok óta tartó tikkadt vándorlás után. Mondjuk korábban a vizet sem szerettem, most pedig literszámra töltöm magamba. Egy palack mentes vizet ölelgetve sétáltam vissza a szobába.

Leó békésen aludt, Marci arcát kékre festette a kijelző fénye. Nem volt kedvem bemenni.

Végülis mindegy, hol vagyok magányos. Kíváncsi voltam, Marci észre veszi-e, ha nem

fekszem vissza mellé. Átsétáltam a nappaliba, a nyitott ablak elé toltam a fotelt, és letelepedtem a vizem és a laptopom társaságában. Most is itt ülök. Lassan másfél órája. Marci nem keresett, nem jött utánam. A közeli park békésen susogó fáit figyelem. Jó lenne kimenni, járni egyet a nyárillatú hársóriások alatt. Vajon azt észrevenné? Leó mindjárt ébred.

Június 20.

Úgy érzem, megöl a hétköznapiak monotoníája. Kitti mondta jól, nekünk minden nap hétfő.

Július 20.

Leó szereti a zenét. Rengeteget énekelünk, mondókázunk. Marci időnként mesét olvas neki. Már amikor nem fáradt. Hazajön a munkából, kipattint egy sört és kiül a teraszra. Alig beszélünk.

Augusztus 15.

Szerdán oltásra vittem Leót. Kettőt is kapott, mindkét combjába egyet. Úgy sírt, hogy még levegőt sem vett közben. Vele sírtam én is. Meg kellett fújnom az arcát, hogy lélegezz.

Reggel kértem Marcit, jöjjön el velük, de fontos megbeszélése volt tőztől. Busszal zötyögtünk haza. Elviselhetetlen volt a meleg, ablakot nem lehetett nyitni, a légkondi elromlott. A pólóm nedvesen tapadt a hátamra. Szédültem. Egy megállóval előbb leszálltam, mert úgy éreztem, nem kapok levegőt. Remegő lábakkal értem haza. Ittam egy pohár limonádét, aztán rácsörögtem Kittire. Szerinte pánikolok. Legutóbb az államvizsga előtt pánikoltam. De akkor volt oka. Most vajon miért?

Marcit nem akartam felhívni, féltem, hogy hülyének néz. Tudom, hogy mostanában sokszor néz hülyének. Ráadásul éjjel összekaptunk. Leó belázasodott az oltástól, nyugtalan volt, rosszul aludt. A kiságy mellett ültem és simogattam a hátát. Éreztem, hogy melegebb a bőre, mint máskor. Fölkeltettem Marcit, fogja meg ő is a homlokát. Marci kiakadt, mit figyelem én állandóan a gyereket, mit tapogatom éjszaka, különben meg más baba is belázasodik az oltástól. Szerinte nem kéne ennyit aggódnom. Szerintem pedig jogom van aggódni a saját gyermekemért. Bármikor. Úgy érzem, Marci megvet azért, amiért ennyire féltem Leót. Túlféltem?

Augusztus 16.

Leó ma fél éves, forog, nézelődik, próbál kúszni, nem szeret egyedül lenni. Főzés, takarítás közben magamra kötöm. A járókában egy ideig szívesen matat, motoszkál, de ha nem vagyok a közelben, sírva fakad. Tegnap almapürét készítettem neki, csodálkozva kóstolgatta.

Kár, hogy az apja nem látta.

Augusztus 20.

Tényleg fel kellene vennünk egy takarítónőt? Ezen morfondírozom. Délután Marci ezzel az ötlettel állt elő. Ugyanis nálunk sosincs rend. Lehet, hogy nincs rend, de legalább tisztaság van. Mi is a rend?

Hol van az leírva, hogy nekem kell összeszednem a széthagyott kávéscsészéket, az eldobált férfizoknikát, a lakásszerte elhagyott használt, nedves törölközőket? Hol van az leírva, hogy nekem kell bepakolnom a szekrénybe a tiszta ruhákat? Nem akarom, hogy egy idegen takarítsa a fürdőszobámat. Mostanában gyakran fáj a fejem. Talán az időjárás. Marcinak is fáj egész héten, legalábbis ezt mondta, mikor említettem neki. Az én fejem nem szokott fájni.

Augusztus 23.

Hasogató fejfájásra ébredtem. Szédelegve botorkáltam ki a konyhába. Marci már a kávéját kortyolgatta. Kínált, hogy igyak egyet én is, hátha jobban leszek. Nem szereztem a kávé. Megmértem a vérnyomásomat. Száznegyvenkettő. Megmértem újra. Száznegyven. Ilyenkor mi van? Nekem sosem ment száztíz fölé. Marci szerint sokat stresszelek a gyerek miatt. Bedobta a kávéját és elviharzott. Felhívtam anyámat.

Augusztus 27.

Négy évvel ezelőtt, ezen a napon ismerkedtünk meg. Egy régészeti ásatáson találkoztunk. Vacsorára csülköt sütöttem. Marci kedvencét. Délután, amíg Leó aludt, haját mostam, sminkeltem, és hónapok óta először, volt időm kifesteni a körmöm. Marci nem vette észre. A csülök ízlett neki. Vacsora közben alig szóltunk egymáshoz. Ő a tányérját bámulta, én őt szuggeráltam. Közben egyre jobban felhúztam magam. Végül kirobbant belőlem a kérdés: Ezt a vacsorát is némán üljük végig? Miért nem beszélgetünk? A válasza az volt, hogy én úgyis csak a gyerekekről tudok beszélni. A vendégszobában aludtam Leóval.

Augusztus 28.

Szédülve keltem. Mikor megpróbáltam lehajolni, még rosszabb volt. Magas vérnyomás. El kell mennem a körzeti orvoshoz. Kértem Marcit, hogy jöjjön haza korábban, mert én alig merem fölemelni Leót, félek, hogy elesik vele. Morgolódott, hogy sok a munka.

Augusztus 30.

Kaptam gyógyszert és beutalót mindenféle vizsgálatra. Marci nem tud vigyázni Leóra. Hajtás van, nem vehet ki szabit.

Szeptember 1.

Reggel megérkezett anyám. Mosogatott, felmosott, porszívózott, ablakot pucolt. Hogy van ennyi energiája? Vajon most rend van?

Szeptember 3.

Naponta vizsgálgatnak. Vérkép, EKG, meg minden. Nem akarok életem végéig gyógyszert szedni. Egy gyógyszertől függeni. Apám huszonnyolc éves volt, mikor

száznyolcvanas vérnyomással kórházba került. Azóta vérnyomáscsökkentőn, vízhajtón él. Én most harminchárom vagyok. Korainak érzem.

Sétáljak, mozogjak, pihenjek, kerüljem a stresszt. Beszéljek egy dietetikussal.

Leóra anyám vigyáz. Ha két órát távol kell töltenem tőle, már hiányzik. Mégis, jó emberek közé menni, felnőtt emberekkel beszélgetni, még akkor is, ha orvosok, nővérek. És jó egyedül mászkálni a városban.

Marci miért ilyen közönyös? Alig kérdez.

Szeptember 8.

Hazajöttem. Regenerálódni. Anyámékhoz. Leóval. Több orvossal beszéltem. Nem találtak szervi okot, talán hajlam, hormonális változások, talán a stressz. Életmódváltás kellene. De az sem biztos, hogy segít, ne reménykedjem abban, hogy elhagyhatom a gyógyszert.

Szóval hazatértem egy időre kicsiny falunkba. Mint amikor romantikus komédiákban a főszereplőnek becsődöl az élete, és visszatér egykori otthonába, a régi szobájába, végül összejön a gimnáziumi szerelmével. Bár ez utóbbi nálam kizárt, az enyém nem itt él. Már nem is ebben az országban.

Leóval beköltöztünk a szülői ház tetőterében kialakított kis lakosztályba. Külön bejárat, külön konyha, de közel a segítség.

Leó élvezi a vidéki életet. Imádja az állatokat. Kedvence a dédi kócos pulija és a foltos macska, anyámék teraszán. Sikongat, mikor reggelente meglátja a tyúkokat, a fehér tollú, piros szakállú némakacsákat. Nagyokat alszik az udvaron, a terebélyes, vén diófa árnyékában.

A vérnyomásomat nem mérem. Jól vagyok. Szedem a gyógyszert.

Marci a városban maradt. Minden nap beszélünk, hétvégén meglátogat. Aggódik?

Nem tudom.

Szeptember 10.

Reggel paradicsomot szedtünk dédi konyhakertjében. Befőztük. Passzíroztuk, üvegekbe töltöttük. Leó paradicsomszószt evett ebédre. Hatalmas adagot bevágott.

Mezítláb mentem ki a napsütötte kertbe. Még meleg az idő, ragyogó. Vénasszonyok nyara. Vagy az később? Nem is tudom. A szárazon porzó, illatos fekete föld lágyan masszírozta a talpam. Lehajoltam egy dús levelű paradicsombokorhoz. Bokor vagy cserje? Kezembe vettem egy érett fürtöt. Az illata semmihez sem hasonlítható, beleharaptam a bordó, érett gyümölcsbe. Nyárizé volt. Késő nyár. Így akarok meghalni, napsütötte veteményesben, napérlelte paradicsomok között.

Dédi jött utánam, egyik kezében bot, másikban vödör. Dédike. Az én nagymamám. Nyolcvanéves. És milyen erős. Erősebb, mint én. Húzza a lábát, fáj neki, de megy, csinálja, akarja. Én mit akarok? És mit nem?

Szeptember 12.

Nem akarok visszamenni a városba.

Szeptember 13.

Tegnap este felhívott Marci. Két órán át beszéltünk. Mindenről. BESZÉLTÜNK.
El kellett jönnöm, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz?

Szeptember 21.

Minden nap elmegyek biciklizni. Leóra addig a nagyszülők vigyáznak. Jó egyedül.
Reggel vagy fél órát ücsörögtem egy kukoricatábla melletti magasles tetején.
Gondolkodtam. Hívtak a helyi iskolába történelmet tanítani. Óraadónak, gyes mellett.
Heti nyolc órában. Jó lenne.

Szeptember 22.

Marcival átbeszéltük a dolgokat. Van néhány eladó ház a környéken. A város sincs
messze, innen is járhatna dolgozni. Nem volt túl lelkes.

Szeptember 25.

Leó ma hét hónapos.

Elvállaltam az állást az iskolában.

Marci tegnap éjjel üzenetet írt Messengeren: Hiányoztok.

Hajnalban beállított egy bőrrönddel.